

Sygn. akt V CSK 417/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z urzędu

przy uczestnictwie H.K., E.K., M.W., B.W., J.W. - opiekuna prawnego małoletniej D.K.

oraz Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G.

o wydanie zarządzeń opiekuńczo-wychowawczych odnośnie małoletniej D. K. ,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 października 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania: E.K. i H.K. od

postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 16 grudnia 2016 r., sygn. akt III Ca (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2016 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację uczestników postępowania E.K. i H.K. od postanowienia Sądu Rejonowego w G. z dnia 30 maja 2016 r. w sprawie wszczętej z urzędu z udziałem H.K., E.K., M.W., B.W., J.W. oraz Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. w przedmiocie wydania zarządzeń opiekuńczo-wychowawczych odnośnie małoletniej D.K..

Powyższe postanowienie uczestnicy E.K. i H.K. zaskarżyli skargą kasacyjną, opartą na podstawie naruszeniu przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), które ich zdaniem mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Zarzucili naruszenie art. 227 k.p.c. przez oddalenie wniosków dowodowych z zeznań świadków M.J. i

U.L., które to zeznania mogły mieć decydujące znaczenie dla treści wydanego w niniejszej sprawie postanowienia. Podnieśli też zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów zebranych w toku postępowania, ich jednostronną analizę z uwzględnieniem jedynie zeznań M. i B.W. oraz pracownicy P., całkowite pominięcie zeznań i wniosków dowodowych uczestników, podczas gdy przepisy nakładają na sąd obowiązek ukształtowania swego przekonania na podstawie wszystkich dowodów z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 519¹ § 2 k.p.c., w sprawach z zakresu prawa rodzinnego, opiekuńczego i kurateli skarga kasacyjna przysługuje tylko w sprawach o przysposobienie oraz o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami, chyba że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych. Niniejsza sprawa jest sprawą z zakresu prawa opiekuńczego, dotyczy wydania zarządzeń opiekuńczo-wychowawczych dotyczących małoletniej, więc już z tego względu, z woli ustawodawcy, skarga kasacyjna w niej nie przysługuje.

Wniesiona skarga jest poza tym niedopuszczalna z innych względów. Należy zwrócić uwagę, że jest to nadzwyczajny środek zaskarżenia o zastrzonych wymaganiach formalnych oraz ograniczonym, limitowanym przez ustawodawcę, katalogu podstaw zaskarżenia. Może być oparta wyłącznie na podstawie naruszenia prawa materialnego przez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Podstawy kasacyjne są jednym z elementów konstrukcyjnych skargi. Decydują o jej dopuszczalności oraz granicach rozpoznania. Oznacza to m. in., że skarga oparta na podstawach w ustawie nieprzewidzianych jest niedopuszczalna. Ustawodawca, reformując skargę kasacyjną ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r., nr 13, poz. 98) i nadając jej wyraźny charakter nadzwyczajnego środka zaskarżenia, funkcjonującego głównie w interesie publicznym, przysługującego od prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji, ograniczył

zakres podstaw przez wyłączenie możliwości oparcia jej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). W ten sposób doszło do ścisłego zharmonizowania podstaw kasacyjnych z charakterem postępowania kasacyjnego i zakresem rozpoznania skargi, oznaczonym w art. 398¹³ § 2 k.p.c., a także do jednoznacznego określenia funkcji Sądu Najwyższego jako sądu prawa, sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania - art. 183 ust. 1 Konstytucji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2014 r., sygn. akt I UK 272/13, nie publ.).

Skarga kasacyjna uczestników, w tym wszystkie sformułowane w niej zarzuty, ogranicza się wyłącznie do polemiki z oceną dowodów, co czyni ją niedopuszczalną także jako nieopartą na ustawowej podstawie i tym samym podlegającą odrzuceniu.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁶ § 2 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

jw